

Listnica uredništva. Že v nastopni svoji številki smo obljubili pošiljateljem pesniškega blaga, da bomo skušali ravno za njega ocenjevanje pridobiti »Zvonu« strokovnjaško pomoč. Sedaj je to »fait accompli«, kateri navda z zadovoljnostjo z nami vred gotovo tudi pesnike same. In tako le-tem že to pot postrežemo s tenko premišljenimi opombami o njih prispevkih. Evo jih:

Hrabroslav. Nerabno. Nič izvirnega in oblika nedostatna. —

Vid Semenič. »Poroka« še ni godna. Urite se, morebiti spišete kaj boljšega.

Josip. Nerabno. — Rastislav. Nekaj malega o priliki morebiti. —

Tugomer. Lepo Vas prosimo, pustite sonete! Taka preumetna oblika je samo za najizurjenejše stihotvorce in še tistim je venderle — Prokrustova postelj. Prešeren ni zaradi tega velik lirik, ker je pisal sonete, nego, ker so soneti njegovi zares tudi poetični, ker so polni pravega čustva in lepih mislij. Vse tiste stalne verzne oblike: sonete, triolete, rondele in Bog si ga vedi, kako se še imenujejo, so si izmislili romanski pesniki; slovanski in germanski pozizji se ne prillegajo. Čim svobodnejšo obliko ima poetična misel, tem lažje se pokaže in tem neposredneje deluje na čitatelja. —

Srpoš. Še negodno — J. O. Nič novega — in stara snov ni obdelana v izvorni obliki. — Milan Slavin Tonikin. Zaman ste si izmislili po španskem običaju tako dolgo ime; pesnim Vašim to kar nič ne koristi. —

M. Tudi Vaša muza si je polomila vse ude v kruti Prokrustovi (sonetni) postelji, v katero ste jo tako neusmiljeno stlačili. Ako pa še povrhu mislite, da bode sonet »Moje solnce« le za trohico pridobil poetičnosti, ker ste v začetne črke vpletli sladko ime svoje oboževanke, Vam moramo tudi povedati, da se grozovito motite! Prešernov sonetni venec nima zaradi Primčeve Julike ni trohe več poetične vrednosti; lahko celo rečemo, da bi bil »sonetni venec« še boljši, da tiste Julije ni v njem, ker bi bil tako Prešeren imel še svobodnejšo roko pri delu. Posnemajte velikega Prešerna v poetičnosti, ne pa v takih akcidentalnih, povse malenkostnih zunanostih! —

Carmen. Pravi poet in vsaki beletristični pisatelj sploh mora vedeti, kaj je tako zvana »estetična ekonomija«. Ta »ekonomija« velja zlasti v vezani besedi. Misli, ki jo lahko povem v jedni strofi, ne bom raztegoval na tri strofe. Brez posebne potrebe se tudi ne ponavljajo jedni in isti verzi v jedni in isti pesmi. Zoper to obče veljavno načelo pa načeloma greši tako zvaní »triolet«. Ne moremo si kaj, a nam se zdi triolet kakor pijanec, ki neslano opetuje po dvakrat, trikrat jeden in isti stavek. Proč z neslanimi »trioleti« iz naše poezije! — Kolikor se spominjamo, so bili samo tisti trioleti nekaj vredni, ki jih je — menda prvi — uvedel dr. Zbašnik v našo literaturo; Zbašnikovi »trioleti« so še poetični . . .

Carmen. Stalne baladne oblike, zunanje oblike, ni, pa je ni! Baladni moment tiči zgolj v vsebini, v suovi, v dispoziciji, zlasti pa v navadno več ali manj tragičnem zvršetku, ki čitatelja iznenadi. Vi ste se tega žanra naučili bržčas od Gestrina, ta pa od Jaroslava Vrchlickega. Toda marsikatera Gestrinova v tisti stalni obliki napisana in od njega samega tako nazvana »balada« v bistvu ni prava balada, nego samo čista lirika. Izvzel bi v tej obliki samo »balado o prepelici«. V tej pesmi čini baladni moment tista prepeličina »ped pedij«, ki čitatelja na koncu tako pretrese! —

G. Volkov Jaromir v Lokavcu. Vzpričo Vaše prošnje Vam radi potrjujemo, da smo Vam vrnili na Vašo izrečno željo rokopis »Narodopisne stvari iz Lokavca v vipavski dolini«, katerega je bilo napovedalo naše »Vabilo na naročbo«, češ, da pride v tem letniku na vrsto, pa ga doslej nismo utegnili priobčiti.

